

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư : aphancao@videotron.ca
 WEB: WWW.VOVIWEB.ORG

Số 434

ngày 02 tháng 11 năm 2003

Tờ báo hàng tuần **ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI** dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành **Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp**

Tiến Hoá

*Tiến hóa dừng hành tâm đạt thức
 Qui nguyên nguồn cội pháp phân huyền
 Dẫn giới khai thông đường tâm đạo
 Khai triển vô cùng pháp pháp xuyên*

Kính bái,

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 24/08/03 đến 30/08/03

Copyright 2003 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Thực hành đúng đắn có hữu ích gì không?
- 2) Tính cách nào mới đúng?
- 3) Tại sao hốt hoảng?
- 4) Nguyên lý của Trời Đất hình thành bằng cách nào?
- 5) Dẫn năng của vũ trụ ban chiếu bằng cách nào?
- 6) Thanh tịnh chuyển hóa thân thương bằng cách nào?
- 7) Sự thanh tịnh là gì?

<p>1) Atlantic city, 24-08-2003 23: 35 AM <i>Hỏi: Thực hành đứng đắn có hữu ích gì không?</i></p> <p>Đáp: Thưa thực hành đứng đắn sẽ bớt được nghiệp chướng</p> <p>Kệ: <i>Thực hành đứng đắn bớt nghiệp chướng Trí tuệ phân minh rất tỏ tường Tâm đạo tình đời không lẫn lộn Thành tâm tu tiến giúp phần hồn</i></p>	<p>2) Atlantic city, 25-08-2003 2: 00 AM <i>Hỏi: Tính cách nào mới đúng?</i></p> <p>Đáp: Thưa tính cách giải trước mới đúng</p> <p>Kệ: <i>Tự giải trước quý chuyển tới thanh Chơn tâm sáng suốt ý chơn hành Quý yêu đồng loại đồng thanh tiến Giải tỏa phiền ưu tự sáng hiền</i></p>
<p>3) Atlantic city, 26-08-2003 12: 00 AM <i>Hỏi: Tại sao hốt hoảng?</i></p> <p>Đáp: Thưa tại vì mất trật tự</p> <p>Kệ: <i>Mất trật tự không yên ổn được Tam không đạt thức hại phần hồn Khó tu khó tiến khó sanh tồn Giải mở không thành khó sống còn</i></p>	<p>4) Atlantic city, 27-08-2003 7: 10 AM <i>Hỏi: Nguyên lý của Trời Đất hình thành bằng cách nào?</i></p> <p>Đáp: Thưa nguyên lý của Trời Đất đã hình thành bằng sự quân bình của điện năng càn khôn vũ trụ</p> <p>Kệ: <i>Cảm thông nguyên lý đất trời chuyển Kích động triền miên khắp các miền Tiến hóa không ngừng tạo cảnh yên Qui nguyên không động tạo tâm hiền</i></p>
<p>5) Atlantic city, 28-08-2003 9: 45 AM <i>Hỏi: Điện năng của vũ trụ ban chiếu bằng cách nào?</i></p> <p>Đáp Thưa điện năng của vũ trụ ban chiếu tùy duyên của mọi giới</p> <p>Kệ: <i>Nhân quả tiến thân nghiệp tại trần Nhọc thân khổ trí tự phân lần Xét tâm mở trí nghĩa tâm thân Tiến tới khai tâm chuyển phân lần</i></p>	<p>6) Atlantic city, 29-08-2003 9: 50 AM <i>Hỏi: Thanh tịnh chuyển hóa thân thương bằng cách nào?</i></p> <p>Đáp: Thưa thanh tịnh chuyển hóa bằng ánh sáng vô cùng</p> <p>Kệ: <i>Thanh quang chuyển hóa vô cùng tận Pháp giới phân minh chuyển các tầng Thể hiện chơn tâm đạt pháp lần Định thân thanh tịnh tự phân lần</i></p>
<p>7) Atlantic city, 30-08-2003 11: 00 AM <i>Hỏi: Sự thanh tịnh là gì?</i></p> <p>Đáp: Thưa sự thanh tịnh là hợp nhất và hòa đồng</p> <p>Kệ: <i>Thanh quang thanh tịnh chiếu khắp nơi Nguyên lý thâm sâu hành chuyển tiến Giải tỏa phiền ưu chuyển tới hiền Cùng chung xây dựng khắp nơi yên</i></p>	

THƯ TỪ LAI VÃNG

Sàigòn, ngày 02/09/2001

Kính gửi Đức Thầy,

Thưa Thầy, con đã nhận được thư Thầy gửi cho con, con rất xúc động, không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả được hết niềm hạnh phúc lớn lao của mình khi con được Thầy chứng tâm cho con. Con tin rằng niềm tin của con từ nay thêm vững chắc, quyết tâm nuôi dưỡng ý chí giải thoát để tự vượt qua mọi khổ nạn trong đời, chỉ có Thầy mới hiểu được tâm con. Cảm nhận được tình yêu thương của Thầy con không còn thấy bơ vơ nữa. Con ước mong sao trên con đường tiến hóa dài đằng đẵng của một phần hồn còn nhiều ngu muội và vô minh, con luôn được ánh từ quang của Đức Phật Lương Vĩ Kiên chiếu rọi. Là một đệ tử của Pháp Lý thiền Vô Vi, con luôn luôn tâm niệm rằng, con đường Vô Vi chánh đạo là đường tiến hóa vô cùng tận của tâm linh, con đường con phải đi và nguyện hành cho đến đích.

Kính thưa Thầy, con không biết nói gì hơn, xin tạm mượn những dòng thơ con đã cảm thức được kính dâng lên Thầy để nói lên tất cả lòng mình đối với vị chơn sư mà con hằng tôn kính :

*Kiếp này được sống vui
An hưởng ánh đạo mùi
Lòng thành xin cảm tạ
Ơn Trời Phật bao la
Lòng thành kính thiết tha
Nguyện sống trong thật thà
Hành pháp thiền thanh nhẹ
Tự cứu vớt đời ta
Cuộc đời đã trải qua
Gian khổ và phong ba
Mới biết mùi vị ngọt
Tình yêu thương đậm đà
Hạnh phúc ở trong ta
Không ngừng nghĩ bạn xa
Thương yêu và xây dựng
Đời đạo chẳng chia xa !*

Bài thơ Ngô Thầy

*Kiếp này con ngộ được Thầy
Phước duyên hạnh đức ơn này nặng mang
Lòng con quyết chí tâm phang
Về nơi thanh tịnh vấn an Đức Thầy
Đường đời lắm nẻo chông gai
Nhờ ơn dẫn dắt chẳng sai chẳng lầm
Lời Thầy vang dội thình âm
Hòa cùng nguyên lý sống trong cõi đời
Tâm thân ánh mắt rạng ngời
Ban cho trần thế những lời chơn ngôn*

*Lý kinh chẳng vững trường tồn
Tâm kinh vô tự Thầy ôn lại bài
Học cho mình cảm trần ai
Trung dung đời đạo đạt ngày vinh quang
Lý chơn Thầy dạy tâm an
Hồn con vững bước tiến sang cõi trời*

Bài thơ Thương Thầy

*Người tôi yêu quý trong đời
Thầy tôi ánh sáng rạng ngời từ bi
Thương Thầy tôi nguyện khắc ghi
Thực hành chơn pháp dựng thì sửa tâm
Sân si dẹp bỏ từ lần
Tham lam tật xấu chẳng còn trừ lưu
Hành thông giải tỏa mê mù
Không ôm động loạn tạo tù ngục thân
Thương yêu tha thứ là cần
Dựng xây tâm thức tự lần tiến lên
Cùng nhau chung bước vững bền
Chung lo xây dựng tạo nên Vô Vi
Thương Thầy tỏa ánh từ bi
Ban lời châu ngọc chẳng chỉ sánh bằng
Thầy là một đấng minh chân
Thầy là tất cả nghĩa ân trên đời
Tình Thầy biển cả đầy vơi
Hồn con bé nhỏ chơi vơi giữa dòng
Suối thanh thấm đượm chờ mong
Đàng con qui hội về không bên người*

Kính bái

Thành tâm đảnh lễ Đức Phật Lương Vĩ Kiên ba lạy trong tâm !

T M

Atlantic City, ngày 29/11/2001

T M,

Thầy vui nhận được thơ con và những lời cảm tác của con, đầy đủ sự chông gai đã vượt qua, nay con nhận thấy rõ đời là tạm. sự kích động và phản động đang giáo dục phần hồn tiến hóa tùy theo sự cảm thức của chính nó.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng
Vĩ Kiên

THƠ

MỘT LẦN TẾ NGÃ

Vì chuyện mưu sinh của kiếp người
Mà tôi vấp ngã một lần rồi
May nhờ bạn đạo đưa tay kéo
Không thì uổng phí cả cuộc đời
Giờ đây hồi tưởng lòng còn rộn
Quyết chí lo tu chẳng đổi đời
Pháp lý vô vi thầy đã dạy
Ơn thầy tình bạn nhớ mãi thôi.

Ngọc Tấn

T.V Tâm Linh Tự Cứu.

THIỆN CA VÔ VI

(Thân tặng Huỳnh Phú Hải - TĐ. Thông Hải)

Thiền Ca phổ biến khắp Năm Châu
Giúp chúng sinh vui, học Đạo mau
Dẫu chướng mắt tai người cố chấp
Giúp đời tiếp cận Đạo thâm sâu
Vì cơ tận độ Phật Trời dụng
Phương tiện Thi Ca bắt nhịp cầu
Dem Đạo vào đời xây dựng tiến
Vô Vi lan rộng khắp hoàn cầu.
Phú Nhuận, 06-10-2003
THIÊN TÂM.

BẠN ĐẠO VIẾT

ĐƯỜNG VỀ XỨ PHẬT

Đường về xứ Phật thì nó có trăm đường vạn nẻo, vì Phật đã để lại cho chúng sanh tám vạn bốn ngàn pháp môn. Ai căn cơ nào tùy duyên đó mà tiên hành cho nhanh cho rốt ráo với pháp môn mình đã hành thì sẽ tới. Tu thì phải có ấn chứng thì người ta mới tin, vì ấn chứng là hành trình của hành giả tự đạt mới ghi ra được. Đó cũng là chơn ngôn mà ai tu thật tâm cũng đều phải công nhận, vì đây là quá trình thử thách của người tu chứng quả. Ấn chứng tu học là văn bút thi thơ của người tu đạt họ viết ra cũng giống như người học bác sĩ, kỹ sư mà có bằng cấp tu học đàng hoàng. Cũng có rất nhiều người tu lâu năm mà không có ấn chứng, cố nhiên có tu mà chưa thật có kết quả tu thì không bao giờ đạt được ấn chứng của Phật truyền.

Cái ấn chứng này tôi quan trọng cho người tu, bất cứ tôn giáo nào cũng phải có. Vị nào thành đạo cũng phải ghi lại cho người sau thấu rõ trong kinh kệ thi thơ, vì đây là lời chứng giáo của thiêng liêng thế nên không có dối được ai. Một người hành đạo chân chính cần ghi lại những hành động mình cho rõ ràng minh bạch để dẫn lối đưa đường kẻ đến sau.

Con đường về xứ Phật là con đường học từ bi và thực hiện từ bi. Hai cái chữ từ bi này nói ra rất dễ như mà hành không phải dễ. Ở đời mình đã nghe thiên hạ nói từ bi trên đời môi cửa miệng, cửa đạo chứ họ

chưa có hiểu thật sự hai cái chữ từ bi này nghĩa của nó ra sau. Từ bi thì phải học và thực hành chứ không thể nào nói xuông như các vị đã mượn lý Phật mà nói xuông.

Trong thời kỳ tu học tánh từ bi và thực hiện từ bi mình có thể tạm gọi bốn thời kỳ mà mình phải vượt qua như sau.

Thời kỳ thứ nhất là mình có cơ duyên học đạo hay không là do phần số và duyên nghiệp tiền kiếp của chúng mình đưa đến. Trong giai đoạn đầu tiên này nó thử thách chúng ta rất nhiều, coi mình có thật sự nhất tâm buông bỏ để mà tu cho đến cùng không. Giai đoạn đầu này nó có một thử thách vô cùng quan trọng mà mới bước chân vào hành giả không hay là giai đoạn quyết liệt và đầy dẫy cảm thử thách coi cái năng khiếu đạo hạnh của mình có phù hợp nhân quan hay không. Nếu mà cái nhân quan của mình nó phù hợp với tiền kiếp chiếu về rồi thì nghe đạo nó say xưa và quyết tâm học đạo và truy lùng đạo pháp.

Pháp môn nào tôi không biết chứ pháp môn Vô Vi là phải hành thiền để chứng ngộ trong tâm thức của hành giả. Song song đó hành giả ngày và đêm phải thực hành những điều từ tâm thức hành thiền hiểu biết của mình mà áp dụng trong thực tế lối sống hằng ngày. Mà hầu hết các bạn tu Vô Vi trong thời gian đầu ai cũng cảm thấy mình có tiến bộ phát triển về tâm linh và sự hiểu biết qua phương pháp tự hành tự kiểm và tự tiến. Bằng chứng là những tánh hư tật xấu như là hút thuốc, uống rượu, cờ bạc, tham lam, nói xấu.v.v.v.

Khi mà mình chịu dần thân thực hành cùng lý thuyết như vậy, thì mình phải ở trong hoàn cảnh thật là ô trược hết sức là u tối của tình đời từ gia cang cho đến xã hội. Cái cảnh thật là xấu xa ghê tởm, dơ dáy, rác rưởi thối tha nhất. Nói tóm lại những cái gì gọi là cặn bã thì trút hết lần lần lên đầu người tu theo thứ tự, từ nặng cho tới cực cùng nặng hơn. Để thử lòng mình coi mình có thật sự gánh vác và chịu đựng nổi không. Nếu mà mình chịu đựng được những cái vô cùng thật thối tha dơ dáy cặn bã đó, thì chính cái vô cùng thối tha cặn bã khổ sở đó sẽ làm cho mình thức tâm thẳng hoa mà hiểu đạo xuất phát ra từ cái nhỏ nhất và dơ dáy nhất cũng là đạo.

Lần đầu thì mình chưa có quen bề trên giáo dục mình như vậy, dần dần thì mình khám phá ra từ những bài giảng cay của tình đời đen bạc phủ vào đầu mình là những liều thuốc bổ dạy chúng ta. Đó là điển Trời đang giáo dục. Có đắng có cay mà mình chấp nhận thì mình mới hiểu được, mới rõ con mắt ra chư Phật độ cho ta bằng cách nào. Lấy độc trị độc bằng cách nào. Khi mà mình chịu giải những chất độc, thì độc đầu còn nữa mà hại tâm lẫn thân của chúng ta.

Có đại khổ thì nhiên hậu mới độ được người ta, vì ai nấy rồi cũng sẽ khổ như ta mà thôi. Không có khổ thì mình không bao giờ biết bề trên sắp xếp và ân độ cho ta hoàn cảnh đó. Ai tu Vô Vi đều cũng phải học cái bài khổ đó. Tùy theo duyên nghiệp của mỗi người có chịu nổi cái bài học thử thách đó hay không. Đó là ân huệ được nhắc đi nhắc lại **hiều lần** trong lúc tu học. Nếu mình từ chối thì sẽ mất hết cơ hội ngàn vàng mà bề trên bảo vệ chúng ta. Chỉ có chúng ta bỏ chúng ta thôi chứ bề trên không bao giờ bỏ chúng ta. Bề trên chỉ có khóc cho những người nào bỏ cuộc. Thuốc bổ thì bao giờ cũng đắng mà các em nhỏ hay ề không chịu uống mà cha mẹ hay ép uống là vậy. Bề trên cho mình uống thuốc bổ của chư Phật, điển của chư Phật mà mình cũng như em bé nuốt không vô.

Đó là giai đoạn đầu của màn một vừa trình bày, xong rồi thì chuyển tiếp vào thời kỳ thứ hai cho những người nào chịu ăn điển, chịu uống thuốc bổ của chư Phật dạy. Màn hai này cũng huyền bí và tuyệt diệu hơn màn một. Cái màn này là cái màn hồi quang phản chiếu của tiền kiếp quay trở lại. Chư Phật lại cho chúng ta uống thuốc bổ nữa, thuốc viên hồng, thuốc linh đơn coi chúng ta có can đảm học thêm điển của chư Phật dạy nữa không. Tới đây phải học bằng trí như bài trên, bài nào cũng phải lột da xẻ thịt, xẻ hết tâm can thì phé tận. Để chi, để nung đúc cái xác thân của mình trở thành kim cương bất hoại. Phải dùng điển của chư Phật mà hóa giải cho cái xác thân trần tục này và cái hồn của mình nó nhẹ thêm lên để hòa vào Điển Cái bên trên mà học đạo. Điển Cái là luồng Điển Đại Bi.

Cái huyền bí của màn hai này là cái màn sàn sải và thanh lộc ở bên trên coi trình độ của hành giả đạt đến mức siêu thượng thừa chưa. Tới đây thì cái trình độ trí não của mình nó biến hóa theo cái CÓ - KHÔNG - TAN - TỤ. Để lần hồi trưởng thành trong cái định luật siêu nhiên của vũ trụ là đời đời bất biến. Nếu mà mình chịu hi sinh kể cả tánh mạng và chấp nhận trong cảnh đại khổ nạn thì tâm thức của mình nó hồi quang sống lại và vững mạnh hơn xưa.

Cái màn hai cảnh hai này nó khai diễn độc đáo vô cùng tận. Đâu hay là rút đó thôi. Bề trên ân ban điển thật siêu diệu vô cùng là ” trong cái cảnh thập tử nhất sinh ”. Để cho chúng ta co díp học hỏi và gột rửa sạch hết những bụi trần chông chát từ nhiều kiếp, chứ không phải một kiếp hiện tại đơn giản như bây giờ đâu. Ân độ cho chúng mình như thế đó, tại mình không hay không biết. Bề trên giáo dục chúng mình thật khó khăn, còn hơn cái ông bác học moi cái ốc ra mà chế biến đồ vật thật là khổ sở mới hình thành cái hình thù cho chúng ta cần dùng. Nhà bác học phải nhìn cái khổ của dân chúng, ông mới moi cái ốc ông ra mà phục vụ trong cái khổ cực của ông.

Bề trên họ nung đúc cho chúng ta trong cái cảnh khổ như là gần chết, khổ gấp vạn lần hơn cái ông bác học. Thì thử hỏi sau mình không siêu hơn cái ông bác học. Tu tới đây là mình giải thoát được cái phần hồn của mình rồi đó, thì có phải siêu hơn nhà bác học không. Cái ông bác học ông chế món đồ thì cái hồn của ông lệ thuộc vào vật chất. Ông đâu có giải thoát được như mình đâu.

Khi mà mình chấp nhận trong gian nguy và tìm con đường giải thoát cái phần hồn rồi thì mình bước đến cái màn thứ ba. Cái màn ba này nó thật là lâm ly kì bí và đầy hoa thơm cỏ lạ. Cái cảnh huyền bí này nó mới mở con mắt huệ của chúng ta ra mà hoan hỉ đón nhận vui vẻ mà hi sinh cởi mở tâm thức. Thấy đâu đâu cũng là bạn, đâu đâu cũng là hữu tình duyên Trời an định mặc cho mưa gió phong ba mà lòng của chúng ta thật vui và thoải mái, vì mình đã bước sang giai đoạn mới rồi. Giai đoạn này là giai đoạn sung sướng nhất của cuộc đời, vì mình đã tự tháo gỡ được và đã tự vượt qua được những cảnh chông gai đầy hiểm trở của cuộc đời mà bề trên đã thường xuyên theo ân độ mình trong mỗi hoàn cảnh khó khăn. Giai đoạn này là giai đoạn tổng kết quá trình tu học, mình sung sướng hơn bao giờ hết cảm ơn tạo hóa cảm ơn chư Phật bề trên ân độ, cảm ơn tất cả chúng sanh đã vì mình mà tận độ từ ly từ tí một.

Nhìn lại cái thể xác của mình có được ngày hôm nay là do tất cả chúng sanh, cần khôn vũ trụ điều luyện mới hình thành chứ không phải cái thể xác này chơi đâu mà nhiều người không biết hủy diệt. Thể xác mình nó cấu trúc rất là tinh diệu vô cùng, làm sau mà diễn tả cho hết được đáng toàn năng đã đúc kết ra mình. Phải xuyên qua từ mọi trạng thái mới hình thành cái thể xác này. Cái thời gian nó dài được tính ra từ bảy ức niên cho tới bây giờ, rồi luân lưu trong nhiều kiếp sanh tử, tử rồi sanh biết bao nhiêu lần mà kể cho hết.

Một ức niên thì một trăm triệu tỉ năm thì thử tính đi sách vở nào mà ghi cho hết. Thế nên được thành một người thì rất có phước và cao quý chứ không phải tầm thường. Đáng toàn năng hình thành một thể xác, một tiểu vũ trụ giống như Ngài thì đâu có hoang phí được.

Một con người mà biết đạo rồi thì họ chỉ lo hành thiện thôi chứ họ không muốn tranh chấp nữa. Mình biết được mọi người đều có một thể xác giống nhau do Thượng Đế hình thành. Nên người biết đạo rồi họ rất yêu quý tất cả mọi người, dù hiện tại tất cả mọi người có khinh miệt người tu nhu nhược, yếu hèn đi chăng nữa họ vẫn luôn luôn giữ tấm lòng từ bi mà độ lượng cho tất cả. Vì ai ai cũng bình đẳng như nhau. Cái tấm lòng từ bi đó do Trời Phật hình thành trong tự nhiên và hồn nhiên, thì cái tâm từ bi đó thì luôn luôn lúc nào cũng nảy nở và phát triển. Và họ chuyên môn nghĩ làm việc thiện và giúp đỡ mọi người chung quanh.

Giai đoạn kết này thì họ có tâm nguyện cứu đời, mặc cho sóng gió bão bùng của tình đời đầy động náo mà họ cũng vẫn âm thầm song pha cứu người, cứu đời tùy theo cái hoàn cảnh cho phép ở hiện tại.

Ông Phật không giống như ông tổng thống hay ông vua đâu mà người ta nhìn thấy. Ông Phật rất là tầm thường và còn tệ hơn những người tầm thường nữa. Như là Đức Phật Vĩ Kiên lai lịch thật là mặt kiếp ở trong chỗ tù tội và cực đái, còn Đức Phật Thích Ca thì mặc áo vải cầm bát đi xin ăn.

Đường về xứ Phật

*Thâu đêm thăm lặng tham thiền
Ngày ngày êm lặng nhận lời mạ khinh
Nhận vô cảm thức từ tâm
Từ trong khổ nhục trực trần thế gian*

*Oan khiên là kiếp của người
Thâu về mới thấy hàm này không oan
Mắt trần che khuất nghiệp căn
Mắt tâm mở rộng oán này là ân*

*Tâm vui đón nhận nghiệp trần
Hòa trong khổ cảnh hồn cần thanh cao
Nghiệp tâm đã giải thưở nào
Hân hoan chào đón cảnh trần tạm vay*

*Xả thân cứu độ nhơn tình
Không vượn không vấn không màn thế gian
Không gian là chỗ đi tâm
Từ bi rộng mở chan hòa yêu thương*

*Kính bái
Lê Thành Lợi
Đan Mạch, ngày, 03-03-2002*